

Kovač se Petru zahvali, in sv. popotnika odpotujeta dalje. A nista bila še četrť ure daleč, da prisopiha kovač za njima, rekóč: „Popotnika draga, bodita tako dobra in pojđita nekoliko nazaj h kovačnici!“

„Kaj je tacega?“ vpraša začudeno Zveličar.

„Velika nesreča se mi je zgodila, „pripoveduje kovač; „kmalu potem, ko sta vidva zapustila mojo kovačnico, pride k meni kmet ter me prosi, da mu podkujem konja, katerega je pripeljal s seboj. Jaz bi mu rad pokazal, kako hitro znam konja podkovati, zatorej odsekam konju nogo, kakor sem prej tebe videl,“ reče obrnivši se k sv. Petru, „potem nesem nogo na nakóvalo, podkujem jo in pritisnem zopet h konjskemu telesu, ali tega se noga ni hotela prijeti. Kmetič zdaj pri mojej kovačnici na pomoč kliče in vije roki. Prosim vaju, prav lepo prosim, pojđita nazaj in spravita nogo h konjskemu telesu!“

Kristus in sv. Peter gresta s kovačem nazaj h kovačnici in sv. Peter je pritisnil nogo zopet na njeno prejšno mesto. Kovač, še bolj pa kmetič, ki bi bil skoraj ob konja prišel, nista se mogla dovolj zahvaliti popotnikoma.

Pravijo, da ni kovač pozneje nikoli več poskušal konje tako podkavati, kakor je videl sv. Petra.

T. Godomerski.

Zveličar in sv. Peter.

1.

Zveličar in sv. Peter prideta po svetu hodéč do velikega mlina. Rada bi se bila preko vode podala, ali niti brvi niti čolna ni bilo. Poprašata mlinarja, kakó in kje bi se prišlo preko vode. Mlinar, zeló dober in postrežljiv mož, ki je vsakega popotnika z velikim kosom kruha obdaroval, prenočil ga ali mu pa kako drugače pomagal, ukazal je hlapcu, naj pelje popotnika do bližnje brvi in ju sprémi onkraj vode. Hlapec se takój pripravi, zadene veliko vrečo pšenične moke na ramo, da bi jo gredoč odnesel v bližnjo vas. V četrť uri dospejo vsi trije do brvi. Tja prišedši gre hlapec naprej, a popotnika za njim. Komaj pridejo sredi brvi, izpotakne se hlapec, pade v vodo in utone. Sv. Peter videč to, prosi Zveličarja, naj bi rešila nesrečnika. A Zveličar pravi: „Pustiva ga, bil je do sih dob hud sovražnik mojih naukov, a denes je prišel za njegga dan kesanja in nebeški oče mu je odpustil. Naj se raduje pred sedežem božjim. Ako bi bil še dlje časa živel, bil bi umrl velik razbojnik in večno bi bil pogubljen.“

2.

Necega dne prideta Zveličar in sv. Peter do žensk, ki so prosó plele. Solnce je vsaki dan takó pripekalo, da je bila zemlja od prevelike vročine vže vsa razpokana. Težko je bilo delati na polji. Ko prideta do njih, poprašata jih, kakó jim gre delo od rok. „Slabo,“ odgovori prva plevica, ker je preveč suho; temu pritrđe vse druge plevice. Mislimo pa, da bode žejna zemlja skoraj dobila potrebne mokrote, saj nam vže žabe in lisice dežja obetajo.“ — „Takó,“ reče Zveličar in gre dalje, „naj vam ga pa le dadó žabe in lisice.“ — Žareče solnce je po sedaj še bolj in bolj pripekalo, dežja ni bilo dolgo, dokler niso ljudje Bogá, ki zemljo poji, zanj prosili.

Zapisal Fr. Ks. Krušič.